

Калі парушаныя вашы правы
спяжэўка, працаўнік, то даем
эфектыўнае парадкае на абароне права
і пошуку бясплатных юрыстаў.
Звяртаеца на адрас: Гарадок, вул.
Галіцкага д.16 кв.2 ў кожны аўторак
і чацвер з 16 да 18, або на тэлефоны
газеты «Гасцінец».

Жадаючыя атрымаць у карыстанне
беларускія кнігі, часопісы або іх набыць
звяртаеца на адрас: Гарадок, вул.
Галіцкага д.16 кв.2 ў кожны аўторак
і чацвер з 16 да 18, або на тэлефоны
газеты «Гасцінец».

Помнік падлягае знішчэнню?..

Выселены апошнія жыхары з будынка, які з'яўляецца помнікам архітэктуры

У Гарадку з будынка, які быў пабудаваны каля 1839 года выселены апошнія жыхары ў сувязі з яго аварыйным станам. Пытанне датычыцца паштовай станцыі, якой з сярэдзіны 70-х гадоў мінулага стагоддзя валодае Гарадоцкі рамонтны завод. У часы камуністычнага кіравання ніхто з камуністычных кіраўнікоў не надаваў асаблівай увагі захаванню гістарычнай архітэктурнай спадчыны. Руінаваліся сусветнаведомыя помнікі архітэктуры – саборы, касцёлы, цэрквы. Руінаваліся не нямецка-фашысцкімі захопнікамі, а ваюючымі атэістамі, якія імкнуліся будаваць камунізм. Гісторыя вынесла гэтым атэістам свой прысуд, выкінуўшы іх на сметніцу.

Сёння ў абласным цэнтры прымаюцца значныя намаганні, каб аднавіць зручаванне за камуністамі саборы і цэрквы. Толькі ў апошнія месяцы прынята рашэнне пра аднаўленне Мікалаеўскага сабора на сучаснай плошчы Свабоды ў Віцебску. Але яны застаюцца па-за увагай мясцовых нашчадкаў матроса Жалызняка. За гады, што прайшлі пасля падзення камуністычнай сістэмы ў Гарадку шчэ

не з'явіўся кіраўнік, які надаў бы ўвагі аднаўленню і захаванню архітэктурнай спадчыны. У заняпадзе знаходзіцца помнік архітэктуры – касцёл у Рамнях. Без увагі аддзела культуры знаходзіцца паштовая станцыя ў в. Кузьміно, на якой адвольна мяняўся дах. Але гэтыя помнікі унесены ў дзяржаўны рэестр ахоўваемых помнікаў архітэктуры.

Толькі ў гэтым рэестры няма будынка паштовай станцыі ў Гарадку. Аддадзеная Гарадоцкаму рамонтнаму заводу станцыя

улады. На здаровы сэнс дадзены будынак можа захавацца гістарычным помнікам, які будзе працаваць на турыстычнае багацце края. Пры продажы яго турыстычнай фірме ў ім магчыма стварыць і турыстычны цэнтр і месца адпачынку. Але нашым уладам мусяць больш спадабаецца быць сабакай на сене, чым клапаціцца пра архітэктурную спадчыну.

Леанід Гаравы.

ПАЛІТЫЧНА МАТЫВАВАННЯ РАШЭННІ НЕ АДМЯНЯЮЦА

Суддзя суда Віцебскай вобласці Ірына Смалякова пакінула без задавальнення ўсе скаргі беларускіх патрыётаў на рашэнне суддзі Алёны Казілавай па падзеях 25 САКАВІКА ў Віцебску

Нагадаем, што па выніках святкавання Дня ВОЛІ ў Віцебску былі затрыманы беларускія патрыёты Леанід Аўтухоў, Сяргей Каваленка, Ігар Базарэў, Валеры Аляксандраў, Міхаіл Гранаў, Аляксандр Кузьняцоў «правапарушэнне» якіх заключалася ў тым, што яны не сталі манкуртамі, а ў дзень 91-й гадавіны БНР трымалі ў руках гістарычныя бел-чырвона-белыя сцягі. Суддзя Кастрычніцкага суда Алёна Казілава ўсіх іх прызнала правапарушальнікамі і асудзіла.

Патрыёты падалі скаргі ў Суд Віцебскай вобласці з заявай аб адмене рашэння суддзі Казілавай, абгортуючы сваю зварот тым, што па міжнароднаму праву і Канстытуцыі Беларусі яны маюць права на выказванне сваіх поглядаў і перакананняў і ў судзе былі парушаны нормы дзеючага заканадаўства.

У абласным судзе прысутнічалі тры асуджаныя патрыёты. Леанід Аўтухоў заявіў аб адводзе суддзі Смаляковай у сувязі з тым, што яна не ведае дзяржаўнай беларускай мовы ў межах сваіх службовых абавязкаў і не можа аб'ектыўна разглядаць скаргу. Адвод не быў задаволены. У сваёй прамо-

ве Леанід Аўтухоў звярнуў увагу суддзі на тое, што ён выказваў свае погляды і перакананні ў скверы, дзе ёсць мемарыяльная шыльда ў гонар Васіля Быкава і міжнароднае, і канстытуцыйнае права гарантуе яму выказванне сваіх поглядаў, як не забараняе і беларускае, дзе сквер не аднесены да месцаў, дзе не могуць ладзіцца санкцыянаваныя шэсці. Патрыёт звярнуў увагу суддзі на тое, што толькі пад акупацыяй нельга падмацаць нацыянальныя сімвалы і заклікаў суддзю Смалякову адмяніць рашэнне Кастрычніцкага суда.

Аналагічна выступілі маладыя патрыёты Гарноў і Кузняцоў, якія пераканвалі суддзю, што ў іх дзеяннях не было складу правапарушэння. Але суддзя Смалякова пакінула рашэнне суду Кастрычніцкага р-на г. Віцебска без змяненняў.

Трэба адзначыць, што ў 2008 годзе Ірына Смалякова працавала ў Кастрычніцкім судзе г. Віцебска і таксама судзіла беларускіх патрыётаў Аляксандра Пазняка і Яна Талпыгу за выкарыстанне бел-чырвона-белых сцягоў. У мінулым годзе суддзя Смалякова за гэта прысудзіла патрыётам 8 сутак арышту. А ў 2009 годзе суддзя Казілава вынесла штрафы і папярэджанні. «Лібералізацыя» аднака атрымліваецца. Павіцебску. Магчыма на наступны год у святочны дзень 25 САКАВІКА па Віцебску можна будзе хадзіць без пакарання з бел-чырвона-белым сцягам.

Л. Антонаў.

ЖЫТКЕВІЧ БАРОНІЦЬ ГОНАР У СУДЗЕ

Аляксандр Жыткевіч падаў зыск у суд да «Гарадоцкага весніка» і журналісткі Людмілы Мукамоў па абароне гонару, годнасці і рэпутацыі на агульную суму 22 млн. руб.

10 сакавіка ў раёнцы «Гарадоцкі веснік» з'явілася інтэрв'ю журналісткі Людмілы Мукамоў з Аляксандрам Жыткевічам а пераўнаважым супрацоўнікам Гарадоцкага РАУС пад назвай «Не па нормах маралі і права». У артыкуле паведамлялася, што фельдшар Бычыхінскага ФАПа «лічыўшы, відавочна, што для атрымання грошаў усе сродкі добрыя (ён працаваў ў стаматалагічным кабінцеце)» гуляў на даверы пацыентаў, праводзіў з імі ліквідацыю непісьменнасці, тлумачыўшы перавагі дарагога пламбіравання перад бясплатным і без сумлення браў грошы за звычайныя пломбы.

Гэтым адзіным зубным фельдшарам і зараз у Бычыхе працуе малады спецыяліст Аляксандр Жыткевіч, які некалькі месяцаў быў без жылля, а ў выбарчую кампанію 2008 года стаў назіральнікам ад грамадзян. Па скаргзе Аляксея Куліка, які скардзіўся на чацвёртым месяцы пасля лячэння, што ў яго быццам выпалі дзве пломбы за якія ён заплаціў 40 тысяч рублёў, супраць маладога спецыяліста распачаўся крымінальны працэс. Але на час з'яўлення артыкула ніякі суд не прыняў рашэння аб вінаватасці Аляксандра Жыткевіча. Кожны журналіст, супрацоўнік РАУСа павінен

ведаць, што да вынясення прысуду ніхто не можа прызнавацца вінаватым у злачынстве. Пра гэта кажа і Канстытуцыя краіны і крымінальнае заканадаўства. З'яўленне ў раённай газеце неправераных і хлуслівых звестак малады спецыяліст расцэньвае як знявагу свайго гонара і годнасці, а таксама як ціск на суд для вынясення абвінавачага прысуду.

Пасля з'яўлення артыкула Аляксандр Жыткевіч звярнуўся да рэдакцыі раёнкі з просьбай надрукаваць аправажэнне артыкула і прынесці прабаўненне за маральную шкоду. Але рэдактар газеты Андрэй Захараў маладою спецыялісту ў гэтым адмовіў. У судзе пад час паседжання Аляксандру таксама адмовілі ў хадайніцтве далучыць да справы артыкул з раёнкі, параіўшы звярнуцца ў суд па грамадзянскай справе наконт абароны гонару, годнасці і рэпутацыі.

10 красавіка Жыткевіч зарэгістраваў у Гарадоцкім судзе зыскадааказчыкаў: установы «Рэдакцыя «Гарадоцкі веснік» – на 20 млн. руб. і да журналісткі Л. Мукамоў – на 2 млн. рубл. Гэта сума значна менш тых сум, якія выстаўляюць часам абражаныя чыноўнікі да незалежных СМІ і іх рэдакцыяў.

В. Васільеў.

АКТЫВІСТЫ РАСПАЎСЮДЖАЮЦЬ ІНФАРМАЦЫЮ СУПРАЦЬ АЭС

Актывісты Руху «За Свабоду» распачалі ў Гарадку кампанію супраць будаўніцтва АЭС.

Леанід Аўтухоў і іншыя актывісты распаўсюдзілі сярод прадпрымальнікаў, жыхароў Гарадка брашуру Эдуарда Брокера «Міфалогія «мирного атома»». Дадзеная брашура ўтрымлівае багата матэрыялаў наконт неметэагадзасці будаўніцтва АЭС і карыстаецца попытам сярод грамадзян. Адначасова з гэтым распаўсюдам брашуру атрымалі супрацоўнікі райвыканкама, пракуратуры, суда, санстанцыі і г.д., каб мець альтэрнатыўны погляд на праблему будаўніцтва АЭС. Распаўсюд адбываўся свабодна ў адпаведнасці з нормамі Канстытуцыі Беларусі.

Адначасова з гэтай акцыяй актывісты Руху распачалі збор подпісаў супраць будаўніцтва АЭС на Беларусі.

Нагадаем таксама, што напачатку года ў рэгіёне была распаўсюджана ўлётка «Даедаўся пра АЭС», у якой даваўся адказ на пытанне: «Ці патрэбна беларусам АЭС?»

В. Васільеў.

ПРИВАТНЫЯ АБ'ЯВЫ

Прадаецца:

Лэнд Ровер-Фрэнлэндэр, 2002 г.в., 2.5 бензин, зеленый металл, ABS, конд., э/пакет, стекла с обогревом, л/д, новые шины, АКПП, в хорошем состоянии, или обменю на другой автомобиль, рассматриваю все предложения. Тел. 8-033-612-23-43, МТС, Фольксваген-Гольф 2, 1992 г.в., 1.6 бензин, красный, в хорошем состоянии, 3.000 у.е. Тел. 8-029-516-18-64, Додж-Гранд Караван, 2000 г.в., 3.3 бензин, черный, минивэн, 2 печки, 2 конд., 2 комплекта шин, л/д, фаркоп, 10-11 л/100 км, 7.000 у.е., срочно. Тел. 8-029-599-99-41, Дзу-Нубира, 1997 г.в., 2.0i 16V, темно-зеленый, универсал, 5-МКПП, кор. фар, ABS, конд., г/у, э/пакет, э/зеркала, сигн., 2 airbag, обогрев водительского сиденья, 4.800 у.е. Тел. 8-029-294-90-40, МТС.

3. матэрыял пра Віцебшчыну;
4. матэрыял пра падзеі ў краіне;
5. аналітычны матэрыялы;
6. прыватныя абвесткі;
7. матэрыял пра землякоў;
8. вынікі інтэрв'ю-апытання;
9. ўсё цікава

5. Рэдакцыі трэба больш пісаць пра (пазначце тры адказы):

1. праблемы мясцовай улады;
2. мясцовыя праблемы жыхароў;
3. дасягненні ўладаў;
4. вядомых асоб раёна;
5. спартыўныя мерапрыемствы;
6. культурныя падзеі;
7. моладзевыя праблемы;
8. практычныя парады (пра сад, агарод, здароўе, сям'ю, выхаванне дзяцей)
9. гісторыю рэгіёна і краіны

Паведамце пра сябе:

1. Пол: муж; жан.
2. Узрост да 20 гадоў; 20-35 гадоў; 36-55 (60); 55(60) і больш;
3. Адукацыя: сярэдняя ; сярэдне-спецыяльная; незакончаная вышэйшая; вышэйшая
4. Сацыяльны статус: бюджэтны работнік; працоўны; студэнт; прадпрымальнік; часова не працуе (беспрацоўны), пенсіянер.

БЕЛАРУСЬ АБДЗЯЛІЛІ ГРАШЫМА

Магчымаць вяртання Беларусі ў эўрапейскія структуры разглядалася ў Менску на канфэрэнцыі «Удзел грамадзянскіх супольнасцяў у ініцыятыве «Усходняе партнэрства».

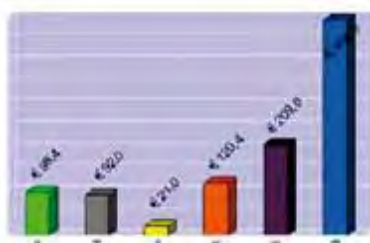
Яе арганізавалі прадстаўнікі «Плятформы падтрымкі супрацоўніцтва беларускіх арганізацый грамадзянскай супольнасцяў і мясцовых уладаў» разам з брусельскім офісам «За дэмакратычную Беларусь». Афіцыйны Менск на канфэрэнцыі прадстаўлены ня быў, хаця сярод выступаўшых чакалі і супрацоўніка МЗС Беларусі.

Удзельнікі сённяшняй дыскусіі, старшыня беларускага Шуманаўскага таварыства Ігар Лялюкоў сказаў «Свабодзе», што ўдзел ва «Усходнім партнэрстве» можа стаць першым крокам на дарозе вяртання Беларусі ў Эўропу:

«Нарэшце Беларусь хоць у які агульнаэўрапейскі працэс уваходзіць. І гэты факт стварае, што называцца, прэцэдэнт. Калі яна ўвайшла ў адзін агульнаэўрапейскі працэс, то далей, натуральна, пры пэўных зьменах унутры краіны, ёсць магчымаць на падставе гэтага прэцэдэнту думаць і пра далучэнне да іншых агульнаэўрапейскіх працэсаў».

Часовы павераны ў справах прадстаўніцтва Эўракамісіі ў Беларусі Жан-Эрык Гольцапфэль агучыў лічбы фінансавання праектаў «Усходняга партнэрства» ў розных краінах. Армэнія атрымала больш як 98 мільёнаў эўра, Азэрбайджан — 92, Беларусь — 21, Грузія — 120, Малдова — 209, Украіна — 494

мільёны эўра. Плянуюцца, што ў 2010—2013 гадах фінансаваньне

падвысіцца на 75%.

У размове са «Свабодай» спадар Гольцапфэль сказаў, што

21 мільён эўра — далёка ня ўсе грошы, якія можа атрымаць Беларусь. Дадатковыя сродкі прадугледжваюцца праз удзел краіны ў рэгіянальных і міжрэгіянальных праграмах:

«Ужо ў рамках Эўрапейскай палітыкі добрасуседства аддаецца вялікая ўвага праграмам міжрэгіянальнага супрацоўніцтва. Беларусь задзейнічана ў трох такіх праграмах: «Польшча — Беларусь — Украіна», «Латвія — Літва — Беларусь» і «Беларусь — рэгіён Балтыйскага мора». І тут усе атрымаюць больш сродкаў менавіта з фонду Эўрапейскай палітыкі добрасуседства. Эўрапейская камісія ўжо спалучыла адпаведныя фонды з фондамі Эўрапейскай палітыкі добрасуседства. І, зразумела, зьявіцца больш магчымасьцяў

для разьвіцьця супрацоўніцтва. А таксама «Усходняе партнэрства» будзе, натуральна, у фокус увагі ўключацца».

Ігар Лялюкоў так тлумачыць розныя сумы грошай, якія атрымала кожная з шасьці краінаў-удзельніц «Усходняга партнэрства»:

«Гэта такія індэкатар ступені заангажаванасьці той ці іншай краіны. Ён паказвае гатоўнасьць кожнай краіны далучыцца да таго, што прапаноўвае ўвесь комплекс «Усходняга партнэрства». Гэта наглядны вынік працы нашай дыпламатыі. Нашы прадстаўнікі казалі, што Беларусь гатовая далучыцца да таго, таго і таго. І гэта каштуе столькі. А да чаргоў не гатовая далучыцца. А Азэрбайджан і Армэнія гатовыя далучыцца да больш шырокага комплексу пытаньняў, якія будуць абвешчаны ў складзе «Усходняга партнэрства».

ЛУКАШЭНКА ТАК І НЕ СКАЗАЎ, ЦІ ЗЬБІРАЕЦЦА ЁН ПРАГУ

Аляксандар Лукашэнка выступіў са штогадовым пасланьнем да народу і парлямэнту Беларусі

У ім ён шмат казаў пра пляны пераадоленьня краінай эканамічнага крызісу, разьвіцьцё адносін з Эўразьвязам, эканамічную лібэралізацыю. Палітычны лібэралізацыі ён не абяцаў, а апазыцыю зноў назваў ворагамі народу.

Цягам свайго двухгадзіннага выступу Аляксандар Лукашэнка імкнуўся давесці, што трымае сытуацыю ў Беларусі пад кантролем, ведае, што рабіць ва ўмовах эканамічнага крызісу, што ён «у добрых канцыцыях», сам здольны прымаць рашэньні ў краіне і яшчэ не адзін год зможа гэта рабіць... Такім чынам ён абверг чуткі пра тое, што некаторыя асобы ў ягонай адміністрацыі, у тым ліку ягоныя сыны, нібыта адварочваюць яго ад Расеі: «Я яшчэ ў стане рэалізаваць тое, пра што я гавару не адзін год.

У зьнешняй палітыцы — шматвэктарнасьць. Што адбылося сёньня? Нас пацалі. Дзякуй за гэта, нас зразумелі, на Захадзе нас зразумелі, што палітыка задумшчы, ізаляваць ні да чаго не прывяла».

Гаворачы пра неабходнасьць разьвіцьця адносін з Эўразьвязам, Лукашэнка даводзіў, што гэта не пераходзіць адносінам з Расеяй і што дзеля іх Беларусь будзе зьбірацца і прыніжвацца. Закрануў Лукашэнка і запрашэньне Беларусі на саміт у Прагу, на якім будзе абвешчана праграма «Усходняе партнэрства» Эўразьвязу: «Дайшло да драбніцаў: запрашаць Лукашэнка ў Прагу ці не запрашаць? Як запрасіць і каб не запрасіць... Калі камусьці, хоць аднаму чалавеку ў Празе 7 траўня будзе вельмі нязручна ад таго, што там будучы прадстаўнікі Беларусі, вы не запрашаеце нас. Мы ня будзем прасіцца, пацярпім. Калі вам вельмі зручна, каб мы там былі, але не Лукашэнка, вы таксама мне скажыце. Толькі не па-хамску, як я са СМІ даведаўся ад аднаго вышэйшага чыноўніка Чэхіі: «Яму не падае рукі». Ну, не падасі — і ня трэба! Ці хачу я, каб ты мне яе падаў, гэтую руку».

Гэтак Аляксандар Лукашэнка адрэагаваў на заяву прэзыдэнта Чэхіі Вацлава Клаўса. Цягам свайго выступу беларускі кіраўнік так і ня даў зразумець, ці зьбіраецца ён ехаць на саміт у Прагу. Апазыцыю ж, якая

выступае супраць ягонай паездкі ў Прагу, Лукашэнка зноў назваў ворагамі:

«Гэта не апазыцыя. Гэта проста ворагі народу. Ці мае так званая апазыцыя і яе лідэры пэрспэктывы ў гэтай дзяржаве, калі яна выступае супраць нармальнага жыцьця людзей у Беларусі? Ніякай пэрспэктывы».

Лідэр Аб'яднанай грамадзянскай партыі **Анатоль Лябедзька** паветаміў «Свабодзе», што сёньня сапраўды перадаў на імя міністра замежных спраў Чэхіі Карэла Шварцэнбэрга дакумэнт ад АДС, у якім не вітаецца запрашэньне Лукашэнка ў Прагу. Словамі Лукашэнка пра апазыцыю як ворагаў народу спадар Лябедзька ня здзіўлены: «У той краіне, куды ён паедзе, іншы погляд на сытуацыю, якія прапаноўваюць будаваць наш дом паводле іншых плянаў і схемаў, — гэта для Лукашэнка ворагі. У той краіне, куды ён паедзе, у той супольнасьці, якой ён хоча нешта сказаць 7 траўня, гэта называецца плюралізмам думак. Бяз гэтага не ўяўляецца сама Эўропа».

Аляксандар Лукашэнка згадаў адзін з лістоў, які падпісала беларуская апазыцыя наконт «Усходняга партнэрства»: «Па-мойму, у Прагу яны яго накіроўвалі: бякаваць па „Усходнім партнэрстве“ Беларусь, Лукашэнка туды не пускаць і так далей... Праўда, ня ўсе. Павінен адзначыць, што такі палітык, як Мілінкевіч, не падпісаў гэты ліст. Кажыце: як жа я буду падпісваць, калі гэта гібель для краіны».

Аляксандар Мілінкевіч, камэнтуючы гэтую заяву Лукашэнка, зазначыў «Свабодзе», што ён сапраўды не падпісаў адзін з дакумэнтаў апазыцыі, таму што ў яго былі прычыновыя пярэчаны. Мілінкевіч здзіўляецца, адкуль Лукашэнка стала вядома пра гэты факт, а пахвала ад Лукашэнка для яго няважная. Асабліва на фоне таго, што ён абав'язваў усю апазыцыю ворагамі народу: «Я не лічу, што ўвогуле сярэд апазыцыі ворагі народу. Ёсць розныя пазыцыі. Шчыра скажу, што я працую не на тое, каб атрымаць пахвалу ад уладаў, ад спадар Лукашэнка. Шчыра веру ў тое, што гэта карысна для Беларусі, хацеў бы, каб мяне пахваліў беларускі народ, каб падтрымаў маю пазыцыю. У ягоных вачах хацеў бы мець аўтарытэт».

Эксперты МВФ сьлішком большыя оптымісты

Міжнародны валютны фонд прэгнозіруе, што ў тэкушым годзе Беларусь ждэ рэцэсія і спад ВВП на ўровне 4,3%.

Аналітыкі связываюць пересмотр прогнозов в отношении Беларуси со стороны Международного валютного фонда с тем, что Беларусь быстрыми темпами начала терять рынки России, Украины и Китая. По данным руководителя Аналитического центра «Стратегия» Леонида Заико, падение поставок в Россию составило 50%, поставок в Китай осталось около 30% и в Украину — 27%.

«Стране с феноменально высокой долей экспорта по отношению к ВВП — свыше 60% — нужно делать поправки на эти обстоятельства», — сказал Леонид Заико в интервью «Завтра твоей страны». — За счет внутреннего рынка Беларусь не сможет удержать агрегатные величины на плюсовом уровне. Чудес быть не может.

Сужение, сжатие производства может произойти на уровне 25-30% в течение года».

Леонид Заико полагает, что к концу года будет развиваться депрессивность, особенно в тех сегментах, которые связаны с экспортными направлениями. Некоторая позитивная динамика,

Павел Дайнеко считает, что в Беларуси все будет гораздо хуже

по его мнению, возможна только в аграрном секторе.

Экономист Павел Дайнеко заявляет, что прогноз МВФ по падению ВВП на 4,3% является только предварительным и не самым плохим.

«Я думаю, они слишком большие оптимисты, все будет гораздо хуже, — считает Павел Дайнеко. — Самое плохое, что чиновники не осознают всю глубину опасности положения. До сих пор принимаются действия по решению проблем, которые были актуальны позавчера, а реально сегодня нужно действовать, чтобы решать проблемы, которые будут завтра».

“Лукашэнка рукі не падам”

Прэзыдэнт Чэскай Рэспублікі Вацлаў Клаўс адрэагаваў на перададзенае Карлам Шварцэнбэргам запрашэньне Аляксандру Лукашэнку прыехаць у траўні ў Прагу на сустрэчу кіраўнікоў дзяржаваў, якія ўваходзяць у праграму «Усходняе партнэрства».

Паводле прэсавага сакратара Клаўса Радзіма Охвата, чэскага прэзыдэнта засьпела зьяняцца падвойная мараль, якая выкарыстоўваецца пры запрашэньні Лукашэнка на саміт у Прагу.

Вацлаў Клаўс заявіў, што Лукашэнка рукі пры сустрэчы ў Празе не падасць і ня будзе прымаць беларускага кіраўніка ў Пражскім градзе.

Праграма «Усходняе партнэрства» — адзін з прыярытэтаў чэскага старшыньства ў Эўразьвязе. Прэсавая сакратарка Міністэрства замежных спраў Чэхіі Зузана Оплеталава ўдакладніла сёньня, што запрашэньне на саміт у Прагу прызначана Беларусь як краіне, а міністар Шварцэнбэрг проста перадаў яго найвышэйшаму прадстаўніку афіцыйнага Менску. «Ад Беларусі залежыць, каго пашле ў Прагу», — дадала Оплеталава.

тнэрства» — адзін з прыярытэтаў чэскага старшыньства ў Эўразьвязе. Прэсавая сакратарка Міністэрства замежных спраў Чэхіі Зузана Оплеталава ўдакладніла сёньня, што запрашэньне на саміт у Прагу прызначана Беларусь як краіне, а міністар Шварцэнбэрг проста перадаў яго найвышэйшаму прадстаўніку афіцыйнага Менску. «Ад Беларусі залежыць, каго пашле ў Прагу», — дадала Оплеталава.

ПИРАТСКИЙ ПОКЕР

Семен Букчин

Ну вот оно и случилось. То, что и должно было произойти. Белорусский правитель получил приглашение в Прагу.

Бумажка эта, конечно, ничего не стоит. Как не стоила и та, которую в свое время подписал Чемберлену Гитлер. Такой вот, с позволения сказать, «Мюнхен наоборот» у нас случился.

И ведь как истошно вопят. И даже грозят. Г-н Вечорка твердо знает: «За следующие репрессии Европа будет отвечать вместе с Лукашенко».

Ой ли, г-н Вечорка? Так ли уж будет Европа отвечать? И на каком суде? Может быть, в Гааге будут судить весь Европарламент «за преступления перед белорусским народом»?

Г-н Лебедько назидательно поднимает палец: «Участие Беларуси в Восточном партнерстве должно основываться на демократических принципах». Вон оно как! Там, в Европе, небось, и не слыхали о таких принципах! И г-н Козулин трагически покачивает головой: «Поражает лицемерие некоторых европейских политиков».

Да, нехорошо-с, господа!

Правда, г-н Козулин, в отличие от г-на Вечорки, не так глобален. Он все-таки не всю Европу осуждает, а только «некоторых европейских политиков». Конечно, в этом ряду на первом месте удачно оскрещенный кем-то из интернетчиков «князем тьмы» (почти Дракула) чешский

министр иностранных дел Карл Шварценберг.

Тот, что лично доставил в Минск приглашение в Прагу.

Но какова чешская демократия! Президент Чехии Клаус тут же заявляет, что не подает руки Лукашенко, ежели тот приедет. Хотя и подписал приглашение. Чтобы оценить это заявление, стоит только представить, что министр иностранных дел Беларуси Мартынов заявляет, что не подает руки шейху Катара во время приема, на котором этот самый шейх будет чуть ли не обниматься с Лукашенко.

Такие вот демократические игры позволяют себе в той самой Праге, в которую сорок лет назад очень даже свободно вошли советские танки.

Попробуем хотя бы отчасти разобраться в этой жестикуляции и риторике с обеих сторон – белорусской и западноевропейской.

Ну, с белорусской – дело давнее и понятное. Карты давно розданы. Ставки сделаны. Идет игра в покер. Да не просто, а в Карибский пиратский покер. Тут что главное? Имея покерную комбинацию, умело повышать ставку и не допускать, чтобы у дилера оказалась «лучшая рука».

За счет чего мы можем играть на повышение?

А у нас тихо! Никаких молдавско-грузинских и прочих оранжево-украинских бунтов и волнений. Парламент смиренный, как комендантский взвод.

По трубам нефтяным и газовым все, что нужно, течет в нужную сторону. И народ хороший – терпеливый, терпеть будет столько, сколько надо.

А на Западе любят тишину. Уважают. Поэтому надежда на выигрыш серьезного рэйза (покерный термин) немалая. Что же касается самого Запада, который вроде бы и есть и которого, если иметь в виду все тамошние раздоры и проблемы, вроде бы и нет, то тут вот что следует иметь в виду.

Но сначала о чешских жестах. Кто такой президент Вацлав Клаус? Это фигура представительская. Ему по должности положено делать заявления. Реальной власти почти никакой. А вот министр Шварценберг не вылезает из Брюсселя, в Штаты мотается регулярно. Он человек подневольный. Ему и хочется, и колется. Больше хочется. Потому и письмо в Минск привез.

Чье поручение он в данном случае выполнил? Нет, нет, не буду говорить о «продажном Западе», о нынешних «мюнхенцах», блюдущих собственные эгоистические, разумеется, интересы.

Народ в интернете и без меня повозмущался: – Ай-яй-яй! Вот так Европа!

Европа, конечно, Беларуси давно задолжала. Но, друзья мои, почему мы не хотим видеть, что это уже другая Европа? Не без страха произнесу это еретическое слово – постдемократическая.

Если кому-то покажется, что меня тянет, скажем, к французским левым, не утратившим своих симпатий к Советскому Союзу и после его крушения, то сразу скажу, что это не так.

Эти восторженные слепцы, маоисты и прочие поклонники Сартра, мне всегда не нравились.

Но из этого не следует, что так уж трудно нынче разглядеть формальность нынешней западноевропейской демократии. Конечно, конечно, в сравнении с нами...

Но штука в данном случае не в том, чтобы поверять одну реальность другой.

Штука как раз в том, чтобы понять западноевропейскую реальность.

Увы – тамошние народы объективно лишены суверенности и тамошняя демократия большей частью формальна. Главное доказательство тому – нынешний кризис. Советский обыватель, продолжающий благополучно свое существование и в новые времена, считает, что кризис – это что-то вроде плохой погоды. Было и прошло.

Собственно, и западный обыватель так настроен. Точнее – был настроен. Теперь – свидетелем тому волнения и бунты в разных европейских регионах – он начинает соображать, что те, кто стоит во главе их стран, меньше всего думали и думают о благе своих граждан.

И спросить, вроде, не с кого.

Граждане сами голосовали за тех, кто привел их к нынешней ситуации, подчиняясь диктату крупнейших монополий и корпораций, по сути представляющих олигархическую систему.

А теперь западные правители разводят руками – мы не виноваты. Поэтому умолкнем о демократии и прочей чепухе. С этим делом в Европе закончено. Хотя, конечно, соответствующая оболочка еще будет долго сохраняться.

Вот и ответ на вопрос, почему пригласили «последнего диктатора» в Прагу. Да потому что не диктатор он вовсе, а достаточно близкий им человек. Толковый губернатор, – сказал однажды о нем один западный посол. – У него порядок, никаких неожиданностей.

Мне кажется, что в глубине души и наши оппозиционные моралисты вроде Козулина с Вечоркой, понимая: постдемократической Европе нужен авторитарный Лукашенко. У них свои дела.

Таких мелочей, как проблемы белорусского народа, тем более гражданские свободы, не касающиеся. Понятно? И в этом смысле действительно не так уж важно – поедет «последний диктатор» в Европу или испугается испортить свой костюм. Хотя, может, обойдется и без яиц... В Буша вон ботинком запустили.

Главное – сорвать в покере хороший рэйз, утерев нос и Евро-союзу и России.

КАПІТУЛЯЦЫЯ

Інтэрв'ю Анатоля Ляўковіча газеце «Советская Белоруссия» ўвайшло ў гісторыю беларускага дэмакратычнага руху як акт капітуляцыі аднаго з яго дзеячаў. Піша Анатоль Сідарэвіч, лідэр сацыял-дэмакратычнага руху на Беларусі.

У гісторыю сацыял дэмакратычнага руху Беларусі яно ўвайшло як адмова ад базавых каштоўнасцяў дэмакратычнага сацыялізму (адна фраза «Дэмакратыя – не «святарная карова» чаго варта»), як адрачэнне ад запаветаў Івана і Антона Луцкевічаў, ад спадчыны Беларускай Сацыялістычнай Грамады і сфармуляваных ёю канстытуцыйных асноў Беларускай Народнай Рэспублікі.

Умацаванню пазіцый БСДП у міжнародным сацыялістычным руху Ляўковічава інтэрв'ю не паслужыць. Наносіць Ляўковіч і ўдар усёй беларускай дэмакратычнай апазіцыі.

Сваім інтэрв'ю Анатоль Ляўковіч упісаў у гісторыю сучаснай беларускай сацыял дэмакратыі яшчэ адну ганебную старонку. (Першую старонку ён упісаў тады, калі, як каза партыйнае паданне, за энную суму саступіў пасаду старшыні БСДП Аляксандру Казуліну.)

Чаму?

Чаму Анатолю Ляўковічу вельмі залежала на тым, каб апублікавацца ў «Саўбелцы»?

Ляўковіч мне патлумачыў сваю згоду напісаць артыкул для «СБ» прагматычна: пасля таго, як у гэтай газеце з'явіцца ягоны артыкул, Беларускай сацыял дэмакратычнай партыі (Грамадзе) будзе

лягчэй жыць і працаваць. Але гэта толькі паўпраўды.

Сапраўды, як і ўсе дэмакратычныя партыі, БСДП знаходзіцца ў цяжкім матэрыяльным стане. БСДП нават у больш цяжкім становішчы, чым іншыя партыі. Аднак, у цяжкім матэрыяльным стане знаходзіцца і ён, Анатоль Ляўковіч. Берасцеец, ён мусіць наймаць у Менску жыллё, харчавацца, выдаткоўваць грошы на транспарт, сувязь і г. д. Акрамя таго, у яго ёсць абавязкі і перад сям'ёю. Карацей, барацьба барацьбой (невядома, калі яна скончыцца), а жыць (задавальняць матэрыяльныя патрэбы) неабходна цяпер.

Логіка ўчынкаў Ляўковіча простая: калі не палепшыцца матэрыяльнае становішча партыі, дык мо палепшыцца маё асабістае становішча? У 2005 годзе дацэнт Берасцейскага дзяржаўнага ўніверсітэта Ляўковіч вырашыў стаць прафесійным палітыкам і перайшоў на пасаду старшыні БСДП. Ён, мабыць, спадзяваўся, што ў матэрыяльным сэнсе нічога не страціць, а нават і набудзе. Аднак відавочна, што ён памыліўся. Маючы дыплом філосафа,

Ляўковіч забыў, што ў адну і тую ж раку двойчы не ўваходзяць. Тое, што меў Мікалай Статкевіч, стала недаступным для Анатоля Ляўковіча. Згадзіўшыся саступіць пасаду старшыні партыі Аляксандру Казуліну, ён паставіў БСДП па за Інтэрнацыяналам і не можа спадзявацца на салідарнасць з ім іншых сацыял дэмакратычных, сацыялістычных і рабочых партыяў.

І яму

нічога не заставалася, як павярнуцца тварам да ўлады. А тут яшчэ Еўропа пачала гульні з афіцыйным Менскам. Чаму ж не выкарыстаць зручны момант? Вось і ўся прагматыка Ляўковічавага інтэрв'ю.

Характар выказванняў

Я не памылюся, калі ахарактарызу выказванні Анатоля Ляўковіча як сервілісцкія ў дачыненні да ўлады і асабліва да Аляксандра Лукашэнкі.

Палітычная барацьба падчасмагае ад чалавека поўнай самааддачы. Трэба быць Іванам Луцкевічам, каб весці бізнес і на заробленых грошы выдаваць «Нашу Ніву», ажыццяўляць іншыя культурніцкія і палітычныя праекты, каб, сабраўшы багатыя калекцыі, што склалі аснову Бе-

ларускага музея ў Вільні, шкадаваць гэтага багацця для сябе, для папраку ўмоў свайго жыцця і нават здароўя. Трэба быць высокаталенавітым публіцыстам, крытыкам і палітычным мысліцелем Антона Луцкевічам, каб, страціўшы працу ў Беларускай гімназіі, перабрацца з двума сынамі ў аднапакаёвую кватэру, весці паўгалоднае жыццё і не пайсці на службу таму палітычнаму рэжыму, у апазіцыю да якога ён стаў адмага пачатку.

Палітычная барацьба бывае надта працяглаю. Можна і памеціць, не дачакаўшыся здзяйснення сваіх спадзяванняў.

Не ў кожнага стае фізічных і маральных сілаў, каб выстаяць у барацьбе. Не ў кожнага стае цяпершні. І тады людзі кіруючыя правіламі «не можа перамагчы іх – далучыцца да іх».

Не можа перамагчы іх – далучыцца да іх

Помніцца, што ў свой час Анатоль Ляўковіч не адзін раз ганьбаваў за згодніцтва Уладзіміра Нісцюка, але я не магу згадаць, дзе і ў якім тэксце Уладзімір Нісцюк апусціўся да панегірыкаў сістэме і яе «стырноваму».

Уладзімір Нісцюк, паспадзяваўшыся на тое, што за прымірэння жэсты ўлада дасць яму магчымасць атрымаць мандат, мусіў 28 верасня 2008 года расчаравацца. 21 снежня ён пакінуў партыю і палітыку ды жыве жыццём прыватнага чалавека.

Няўжо і Анатоль Ляўковіч марыць пра мандат? Ці ён, маючы перад сабою прыклад Уладзіміра Нісцюка, сваім інтэрв'ю хоча папросту выкланчыць ва ўлады якую небудзь пасаду ва ўніверсітэце, у інстытуце і таксама стаць прыватнаю асобай?